

DEBAIL LUCCA FREI
ALEXANDER GUTKE
HARLOTTE MOTH
FALKE PISANO
ANNA WINTELER
INDEMIABLE
OPERATION

6 JULY 2011

7.00 - 19.00 HRS

SMBA

**Object, The Undeniable Success
Of Operations**
May 25 – July 6, 2008
Opening: May 24, 5 – 7 p.m.

disintegrate *ldis'ıntə grāt*
ldɪs ɪn(t)ə grɛt! lɪs ɪntrɪgrɛt!
verb [intrans.] break up into small
parts, typically as the result of
impact or decay.

Monographic presentations often indicate a self-reflective positioning in which artistic processes are displayed. The research and work of Falke Pisano derives from this notion; it analyzes the possibilities of structure embedded in the abstraction between language and objects. She defines the construction of an (abstract) object by using a speculative language to replace its actual presence. She introduces another state of existence by exploring the possibilities of remodelling the (objective) structure. First, from observing an object (concrete abstractions); then, through manipulating the object (*A Sculpture Turning into Conversation*) by positioning its creator within the tautological object (affecting abstraction), so that the object can finally be disintegrated (*Object and Disintegration: The Object of Three*).

This procedure finds its way into performances, video's, objects and publications. Often the subjective author's perspective enables them to transform into a fragile performative observation.

Specific core elements reappear in Pisano's production. These elements are first the use of language

Falke Pisano, *Object and Disintegration: The Object of Three*, 2008

**Object, The Undeniable Success
of Operations**
25 mei t/m 6 juli 2008
Opening: 24 mei 17.00 – 19.00 uur

des-in-te-gre-ren [onovergankelijk
werkwoord; desintegreerde, is
gedesintegreerd; desintegratie] uit-
eenvallen, zijn samenhang verliezen

Monografische presentaties impliceren vaak een zelfreflectief moment; een moment waarin het artistieke proces van een kunstenaar even wordt bevroren en ter onderzoek wordt aangeboden. Het werk van Falke Pisano speelt hierop in: ze onderzoekt en analyseert de mogelijke structuren in de abstractie tussen taal en object. Pisano vervangt de daadwerkelijke aanwezigheid van (abstracte) objecten door een speculatieve taal. Ze construeert een andere werkelijkheid door de mogelijkheden om (objectieve) structuren opnieuw te formuleren. Eerst observeert Pisano het object (de concrete abstractie), dan manipuleert ze het ('A Sculpture Turning into Conversation') waarbij ze zichzelf verplaatst in het tautologische object dat ze gecreëerd heeft (de abstractie aantasten). Uiteindelijk bewerkstelt ze de desintegratie van het object ('Object and Disintegration: The Object of Three').

De gehele procedure wordt omgezet in performances, video's, objecten en publicaties. Doordat vaak vanuit het subjectieve perspectief van de auteur wordt gehandeld, transformeert dit werk in fragiele performatieve observaties.

In Pisano's projecten keren enkele specifieke elementen herhaal-

as an object, or as a possibility to construct one; second, the flexibility of concrete material in language; third, the relationship of the structure of an object towards performativity. These elements are taken into a highly personalized account in which she tries to avoid narrative structures, symbols, metaphors and interpretations without deconstructing and facing its problems.

Object, The Undeniable Success of Operations is the result of a proposition to challenge and disintegrate these elements by adding components that provoke and enrich her artistic process.

The main work that occupies the space **Object and Disintegration: The Object of Three** consists of a flexible projection-sculpture/module on which three videos are projected, accompanied by two audio tracks. In this work an account is given, from different points of view, of a possible disintegration of an object. This disintegration happens during an encounter with an object through acts of perception and engagement. This encounter constitutes a process ending not only with the disintegration of the object, but also with the loss of autonomy of the spectator who instigates this disintegration. The three texts in the work are written from the perspective of a creative subject, an engaged spectator and a constructing artist.

A monitor closely displayed to Pisano's sculptural structure shows the documentation of a performance by former-artist Anna Winteler. In *Holzperfor-*

(voice over)
Falke Pisano

The object, that is soon to be encountered, is not visible yet.
It still has to come into existence for the spectator.

This object, which might or might not exist empirically, will exist for him from the moment he begins to perceive it until he can't distinguish it anymore from his surroundings. Because the object becomes specific through the way he perceives and relates to it, the process that occurs when it moves into his view is a creative one.

His faculties of perception, description and interpretation, establish a plane of connection between the empirical object and the specific object.

This plane of connection simultaneously forms the passage through which the object has to go to come into full existence for the spectator and the place where the process of coming into existence in his eyes is shaped.

It is the setting of the supporting structure, which first enables the object to go from an invisible to a visible realm; which subsequently provides the conditions for its reception as a consistent and solid unit, and which will finally instigate the disintegration of the object.

Falke Pisano, *Object and Disintegration: The Object of Three (The Engaging Spectator)*, 2008, videostill

delijk terug. Deze zijn: het gebruik van taal als object of werktuig voor de constructie van een object, de flexibiliteit die concreet materiaal via de taal verkrijgt, of de relatie tussen de objectstructuren en het performatieve. Deze aspecten benadert ze op zeer persoonlijke wijze waarbij ze narrative structuren, symbolen, metaforen en interpretaties tracht te vermijden, zonder deze te deconstrueren of te problematiseren.

Object, The Undeniable Success of Operations volgt uit het voorstel de boven omschreven elementen te betwisten en te desintegreren. Dat gebeurt door componenten toe te voegen die Pisano's artistieke proces tegelijkertijd uitdagend en verrijken.

Het centrale werk in de ruimte is *Object and Disintegration: The Object of Three*, dat samengesteld is uit een flexibele sculptuur/module waarop drie video's geprojecteerd zijn. Bij de video's horen twee geluidsopnames. Met dit werk wordt vanuit verschillende perspectieven de mogelijke desintegratie van een object belicht. De desintegratie komt voort uit de samenkomst van het object met de waarneming en betrokkenheid van de toeschouwer. Beide acties, de waarneming en betrokkenheid, constitueren een proces dat niet alleen met desintegratie eindigt. Omdat de beschouwer degene is die de desintegratie inleidt, raakt hij tegelijkertijd zijn autonomie kwijt. De drie teksten bij het werk zijn geschreven door een creatief subject, een betrokken toeschouwer en een construerend kunstenaar.

De monitor dicht bij deze projectiemodule toont de documentatie

mance 1981-1982 the audience witnesses a woman constructing little sculptures in the middle of an empty gallery space. These fragile little sculptures are made out of thin wooden sticks and appear to collapse at any moment. The apprehension increases when each new sculpture enlarges while maintaining the same act of constructing and deconstructing its structure. This ritual continues up until the moment it becomes unmanageable and the lights of the gallery dim. The notion of deconstruction with the possibility of remodeling is enhanced in Alexander Gutke's *Exploded View* (2005), a self-reflective slide projector that seems to explore its own interior. A slideshow presents the projector's own insides while at the same time it manages to transform the images of its own components into an accelerating microscopic journey. The object literally remains nude without being anxious to exist beneath its surface.

The Spider Web (2006) is a video documenting a discussion between French artist Benoit Maire and art historian Arthur C. Danto. The image in the video remains blank except for a sentence describing the context of the conversation. Danto starts to analyze what slowly becomes a display of objects in front of him: a mirror, a clock, a book on Ludwig Wittgenstein, and a reproduction of a Veronese painting displaying a spider's web and a sundial. When he finally starts to make connections, Danto unintentionally disturbs the

The resulting support does not only subscribe to the formal aspects of the object, but also addresses its qualities and conditions of expression as well as the potential of its meaning.

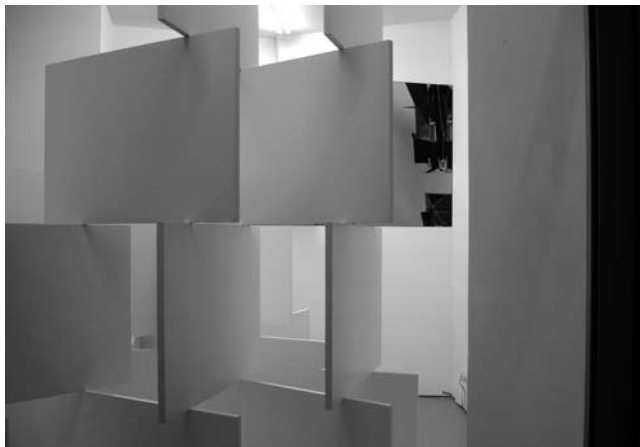
In this way it informs both the spectator's perceptive approach of the object and his approach in language and acts as an intermediary between the sense of space, structure and language, and him, when he receives first the form and then the idea.

The first sense the spectator gets from an object is that of a concretization of space – objectified, solidified and realized.

When he observes an object his acts of perception are closely related to his faculties of description and definition.

When he talks about an object he talks about an entity that exists somehow separate from the rest of the world.

When he approaches an object he perceives its components as forming a whole and he recognizes a boundary between what belongs to the object and what doesn't. In these initial stages of perception the distinction between the object and its environment overshadows the distinctions within the object. At the same time, the autonomy, ascribed to both the object and the spectator

Falke Pisano, *Screen (Parabolic Reflector)*, 2008

van *Holzperformance 1981-82*, uitgevoerd door de voormalige kunstenaars Anna Winteler. Men ziet midden in een lege galerieruimte een vrouw die van houten stokjes fragiele sculpturen vervaardigt die elk moment in kunnen storten. Met iedere nieuwe sculptuur neemt de bezorgdheid toe, terwijl zij doorgaat met het construeren en deconstrueren van de structuren. Dit ritueel wordt voortgezet totdat de situatie onhoudbaar wordt en de lichten van de galerie langzaam doven.

Het begrip deconstructie en de mogelijkheid tot herformulering is uitgewerkt in Alexander Gutke's *Exploded View* (2005), een zelfreflectieve diaprojector die schijnbaar zijn eigen binnenkant onderzoekt. De diashow toont het interieur van de projector terwijl hij tegelijkertijd de beelden van zijn eigenonderdelen op een versnelde microscopische weet te sturen. Zo blijft het object letterlijk naakt, zonder bang te zijn onder zijn eigen oppervlak te bestaan.

The Spider Web (2006) is een videoverslag van een discussie tussen de Franse kunstenaar Benoit Maire en de kunsthistoricus Arthur C. Danto. Het scherm blijft echter leeg op één zin na, die de context van de conversatie beschrijft. Danto begint te omschrijven wat langzaam een uitstalling van objecten voor hem wordt: een spiegel, een klok, een boek over Ludwig Wittgenstein en een reproductie van een schilderij van Veronese dat een spinnenweb en zonnwijzer toont. Als Danto het verband daartussen probeert te leggen, verstoort hij per ongeluk de opstelling en probeert deze te herstellen terwijl hij zich verontschul-

arrangement and tries to restore it while expressing his regrets. It is at that moment he discovers that Maire has attempted to make an image of the Wittgenstein book with the mirror.

The flexibility of concrete material in language and the relationship of the structure of an object to performativity are examined in the work of Reto Pulfer who, in this case, scrutinizes the meaning of the word 'hermetic'. Hermetic relates to the occult tradition of Hermes Trismegistus, mediator of the Egyptian God Thot who was responsible for magic and math, but also was the God of letters. The work is a fragile assemblage of ceramic plates and wooden sticks. The unstable construction is accompanied by typographical drawings that function both as an index for the plates and sticks and for an experimental music score. The sticks and plates are named and together they symbolize the cosmos of the artist. This magical system of the artist is supplemented by a set of personal memory cards that he used to destroy the assemblage by throwing them against it, only to restore the arrangement later again. The repetition of this act invokes variable poetic arrangements of words and symbols.

Luca Frei's slide projection is linked to Pulfer's investigation and consists of a loop of 21 slides. Each slide shows a sentence from Ivan Illich's book *Deschooling Society*, such as: 'In the evening the villagers meet for the discussion of these key words. They begin to realize that each word

Falke Pisano, *L'objet complet (The undeniable success of operations)*, 2008

increases the distance and distinction between him and the object, as perceived. When he looks at the object it appears to be held as if by magic in a concrete form.

While he proceeds with his approach and takes a closer look at the object – while his engagement in its definition as a specific object grows – and while the object's becoming specific continues, his perception of the object evolves.

If, at first, the object looks as if held by magic in a concrete form, after a while he realizes that the object's consistency thrives on its existence as a total system rather than as an internally homogenous volume. After it has been recognized and solidified as an object by the sense of sight the synthetic quality of this total system slowly manifests itself – by activating other senses as well.

dig. Op dat moment ontdekt hij dat Maire door middel van een spiegel een poging heeft gedaan om een beeld van het Wittgensteinboek te maken.

De flexibiliteit van concreet materiaal in taal en de relatie tussen de structuur van een object en performativiteit wordt ook door Reto Pulfer onderzocht. In het hier gepresenteerde werk benadert hij de betekenis van het woord 'hermetisch'. Het begrip is verbonden aan de mythologische figuur Hermes Trismegistus, de Griekse naam van Thoth, de Egyptische god voor wijsheid en schrift. Die god was verantwoordelijk voor magie, wiskunde en bovenal het schrift. Pulfers werk is een breekbare assemblage van keramische platen en houten stokjes. De instabiele constructies gaan vergezeld van typografische tekeningen die als een index voor de platen en stokjes fungeren en voor een experimentele muziekcompositie. De stokjes en platen hebben namen en symboliseren de kosmos van de kunstenaar. Dit magische kunstenaarsstelsel wordt aangevuld met een aantal geheugenkaarten die hij tegen de objecten heeft gegooid om de assemblage te verstoren, zodat deze later opnieuw opgebouwd kan worden. Het herhalende karakter van deze actie doet denken aan variabele, poëtische arrangementen van woorden en symbolen.

Luca Frei's diaprojectie is verbonden aan Pulfers onderzoek en bestaat uit een *loop* van 21 dia's waarop een zin uit Ivan Illich boek *Deschooling Society* (1971) is te lezen. De zin *In the evening the villagers meet for the discussion of these key words. They begin to*

stays on the blackboard even after its sound has faded. The letters continue to unlock reality and to make it manageable as a problem'. The sentences are represented in pictures. We can see someone's hands pedagogically demonstrating the arrangement of letters and concluding the sentence.

Falke Pisano's *Screen (Parabolic Reflector)* (2008) is built up out of white rectangular elements having a mirrored side in which a sculpture, suspending from the ceiling, is reflected. The screen is loosely based on a room divider screen designed by Eileen Gray, but it is not as regular and polished. It barely holds itself together as a screen; it is more a sculptural element. The reflected sculpture is entitled *L'objet complet (The Undeniable Success of Operations)*. It consists of forms made out of pictures from her studio, showing works in progress, and framed together with texts. The forms are extracted from snapshots of never resolved projects in former studio situations. The stories of these forms, such as an attempt to turn three novels (*Period* by Dennis Cooper, *Sun & Steel* by Yukio Mishima, and *The Invention of Morel* by Adolfo Bioy Casares) into sculptures, are in this way connected to both current and future work. Paradoxically enough their 'failure' or abandonment is both addressed and simultaneously negated.

If one looks through or past Pisano's screen, one sees a poster by Adam Pendleton attached to the wall. It features a photograph of an interior with a text on top of

And while his proximity to the object increases and his now multi-sensual perception of the object intensifies, the spectator's sensitivity towards its qualities changes.

Because he now perceives with all his senses and a range of different faculties that collaborate with his senses to make sense of the World – and in this case the object – he is able to distinguish more and more difference within the object.

First he becomes aware of the different functions the aspects of the object's outward appearance might have. And when he engages in a continuous process of perceiving, interpreting his perceptions, perceiving his perceptions and interpretations and comparing and differentiating between all the information he thus obtains, he gradually enables himself to look inside the object.

And as the volume is opened up – as the object becomes transparent in a sense – its existence is revealed to be more about extension than containment and more about dynamism than about the original stability of its mass and volume.

At this moment it is unclear if the spectator's initial perception is falling apart or if it is the object that has begun to disintegrate.

What he perceived as form before he sees now no longer as a formal result but as elements that collaborate in creating a structure which progresses in space and time.

Because now he perceives more and in more ways, categories of existence of what he perceives becomes less and less distinguishable from one another. The original physical composition and the semantic structure of the object break up and the relation between form and linguistic meaning becomes provisional.

When first the object possessed a finality, it now becomes endless both in potential form and temporality.

The structure to which the spectator becomes receptive, is not bound to any field of relationships, but traverses all different domains.

His relationship towards the object makes place for a multitude of different relationships towards its attributes, qualities, features, disparate elements – and the structures that support them.

His experience of form and materiality, which had already disconnected itself from the original outward qualities of the object, now takes place in the engagements he forms with that what it distributes. And whenever a sense of form is established, this form does not become final anywhere, the form enters again in multiple relationships with what it is traversed by: the form's materiality is always a temporal materiality of encounter.

realise that each word stays on the black-board even after its sound has faded. The letters continue to unlock reality and to make it manageable as a problem wordt in een serie van beelden vertoond waarop iemands hand het arrangement van de letters op pedagogische wijze demonstreert en de zin beëindigt.

Pisano's werk *Screen (Parabolic Reflector)* (2008) bestaat uit witte rechthoekige elementen met een spiegellend oppervlak dat een hangende sculptuur reflecteert. Het scherm is losjes gebaseerd op een kamerscherm van vormgevingspionier Eileen Gray. De sculptuur *L'objet complet (The Undeniable Success of Operations)* is op zijn beurt een herhaling van de vormen die te zien zijn in ingelijste foto's van driedimensionale collages en onvoltooide 'works in progress' zoals ze ooit in Pisano's atelier waren te zien; deze vormen zijn weer afkomstig uit foto's van nooit voltooide projecten uit vroegere ateliersituaties. De verhalen van deze vormen, zoals een poging om drie romans (*Period* van Dennis Cooper, *Sun & Steel* van Yukio Mishima, en *The Invention of Morel* van Adolfo Bioy Casares) in sculpturen te veranderen, verhouden zich dus zowel tot huidig als tot toekomstig werk, terwijl hun status van 'falen' paradoxaal genoeg op stimulerende wijze zowel wordt aangesproken als volkomen genegeerd.

Op de muur achter Pisano's scherm is een poster van Adam Pendleton te zien met daarop een foto van een interieur en een tekst daarboven. Het interieur is van Josef en Ani Albers. De tekst kan ook als een beeld gelezen worden. Op deze

it. The interior belongs to Josef and Anni Albers and the text on top is to be read as an image in itself. They generate their own edifice by neither abstracting nor allowing domination by either of the two. Pendleton objectifies language and images by combining architecture, design and historic events. In this way he creates a sense of displacement and investigates the broader implications of historiography and the uncertain future of contextualized information.

A set of hanging coffee tables is an addition to Mariana Castillo Deball's publication *Penser/Classer* (2002). The project is an archive of works/objects in a (studio) space made out of various materials that temporarily coexisted. The arrangement of sorts grew organically, implying different strategies for the organization of information. As a three-dimensional insert Castillo Deball proposed to select seven images, which are pinned down on multiple manufactured coffee tables referencing the one that was used for the publication. The tables are hung from the ceiling in such a way that their tops can be viewed as two-dimensional while the tables as entities, of course, remain three-dimensional.

Since the late 1970s, Dan Graham has constructed a series of outdoor sculptures that he terms 'pavilions'. Sharply geometrical in design, composed of transparent or mirrored glass, and placed in public spaces, the pavilions continue the investigation into public and private space that has marked Graham's work since his earliest

Falke Pisano, *Conceptual reconstruction concerning form: the object*, 2008

poster zijn tekst en beeld in evenwicht; het ene element weerhoudt het andere ervan te domineren. Pendleton objectieveert taal en beelden doordat hij architectuur, ontwerp en historische gebeurtenissen met elkaar in verbinding brengt. Zo scheidt hij een gevoel van vervreemding en onderzoekt hij de bredere implicaties van geschiedschrijving en de onzekere toekomst van gecontextualiseerde informatie.

De bijdrage van Mariana Castillo Deball wordt gevormd door een aantal hangende koffietafels, bedoeld als toevoeging op haar publicatie *Penser/Classer* (2002). Dat bestaat uit een archief van werken/objecten van verschillende materialen die tijdelijk samen bestonden in een (atelier)ruimte. De samenstelling van de objecten was organisch gegroeid. Dat impliceert dat er verschillende strategieën voor de organisatie van informatie aan ten grondslag lagen. Als driedimensionale *insert* op de publicatie stelde Castillo Deball voor om zeven beelden uit het boek op koffietafels te plakken. De tafels hangen zodanig aan het plafond dat de tafelbladen tweedimensionale presentatievlakken worden zonder uiteraard hun driedimensionaliteit te verliezen.

Vanaf de late jaren zeventig van de vorige eeuw heeft Dan Graham onder de noemer 'paviljoens' een serie buitensculpturen vervaardigd. Deze zijn geometrisch, ze bestaan uit transparant of gespiegeld glas en bevinden zich in de openbare ruimte. Met zijn paviljoens zet Graham de exploratie van de openbare ruimte voort, een onderzoek dat hij ooit begon met bijdrages aan tijdschriften

magazine pieces and performances. The structures invite a dialogue between spectator and landscape, art work and art context, and raise questions about the uses and effects of sites designated as public. *Pavilions* (1999) surveys this body of work, with documentary footage of projects in Norway, Germany and other locations.

Charlotte Moth's interest in the creation of an image in relation to the act of looking can be seen as a continuation of Castillo Deball's research on the process of arrangement and Graham's reflections on the public space. Moth's work, made for a live event and subsequently entitled *Betonsalon Evening, Paris, France* (2008), consists of a series of images. All the images are taken originally as slides through the glass entrance door of an abandoned shop in the North of Paris. A voice-over makes us aware of the materiality and placement of the objects within the room. It considers how the images make pictorial sense by assuming a two dimensional nature, like that of a relief which is reduced to a series of surfaces and planes registering differing levels of luminosity, colour and depth. They are dislocated from the continuity of time, thus becoming unreal inside a form of encapsulated space.

Krist Gruijthuisen is curator of the exhibition

Falke Pisano, *Object and Disintegration: The Object of Three (The Creative Subject)*, 2008, videostill

Instead of being a formally closed entity the object is now disintegrated to such an extent that has become an active zone, open to any possible actualization.

It has become a site where the spectator's mobility and activity are inscribed in what the object constantly becomes.

There is no sense of continuity or discontinuity because everything exists in a condition that supports multiplicity. And at this point, all categories that the spectator could originally perceive within the object, within himself, and within his forms of – and engagement in – relationships, dissolve.

His own form is multiplied and fleeting in all the relations that he establishes and although he is more active than ever, his initial autonomy has been relinquished, with that of the object.

Falke Pisano is curator of the exhibition and one of the participating artists

en performances. De paviljoenstructuren openen een dialoog tussen beschouwer en landschap, tussen kunstwerk en kunstcontext en stellen vragen over het gebruik en het effect van ruimte die ontworpen is als openbare ruimte. De video *Pavilions* (1999) bestaat uit documentatiemateriaal van paviljoenprojecten in Noorwegen, Duitsland en andere locaties.

Charlotte Moth's interesse in het scheppen van een beeld in relatie met de activiteit van het kijken kan gezien worden als een voortzetting van Castillo Deball's onderzoek naar het proces van ordenen en Graham's reflecties op de openbare ruimte. Haar werk is gemaakt tijdens een live event en daarna getiteld *Betonsalon Evening, Paris, France* (2008). Het bestaat uit diabeelden gemaakt door het glas van de ingang deur van een verlaten winkel in het noorden van Parijs. Een *voice over* vertelt over de materialen en de posities van de verschillende objecten in de ruimte. De stem analyseert hoe de beelden een picturale betekenis krijgen door hun tweedimensionale natuur, als een reliëf dat gereduceerd is tot verschillende oppervlaktes en lagen die verschillende niveaus van licht, kleur of diepte weergeven. De beelden zijn vervreemd van de tijd en worden zo onrealistische vormen binnen een afgebakende ruimte.

Krist Gruijthuisen is curator van de tentoonstelling

Joris Lindhout, 'De Ziel In Het Beton' BijlmAIR, april t/m juni 2008

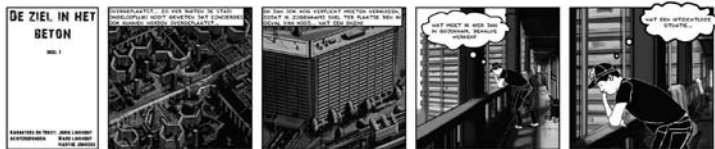
In het kader van het residency-project BijlmAIR tekent Joris Lindhout elke week een aflevering van de stripfeuilleton 'De Ziel in het Beton'. Deze is te lezen in het huis-aan-huisblad De Echo.

Twee keer per jaar worden jonge kunstenaars uitgenodigd om in het kader van het project BijlmAIR (Artist in Residence Bijlmer) in een atelier in Amsterdam Zuidoost te wonen en werken en een werk te maken dat reflecteert op dit multiculturele stadsdeel. BijlmAIR is een samenwerkingsproject tussen Stedelijk Museum Bureau Amsterdam en Centrum Beeldende Kunst Zuidoost. Joris Lindhout is de eerste kunstenaar die op de nieuwe residency-locatie verblijft: Florijn 42.

Vanuit zijn fascinatie voor het vertellen van een verhaal aan de hand van beelden en zijn interesse in de steeds veranderende Bijlmer, tekent Lindhout een strip over de mythes en verhalen uit dit stadsdeel. De manier van leven in Amsterdam Zuidoost lijkt anders te zijn dan in het centrum van de stad; zo gaan er geruchten dat er nog steeds veel kleine ondergrondse organisaties zijn die een netwerk in stand houden dat buiten het reguliere omgaat, om zo te kunnen overleven. Ook de uiterlijke veranderingen van de Bijlmer en de verhalen rond de vliegkamp hebben Lindhout geïnspireerd tot het maken van zijn stripverhaal. De decors van 'De Ziel In Het Beton' worden gemaakt door Ward Lindhout en Marthe Jonkerse. Zij volgen beiden een manga-opleiding in Kyoto. In De Echo wordt iedere week een

nieuw deel van 'De Ziel In Het Beton' gepubliceerd, evenals op de website van CBK Zuidoost. Als slotstuk wordt de strip op 21 juni in zijn geheel gepresenteerd als magazine waaraan ook andere tekenaars uit de Bijlmer een bijdrage zullen leveren. Zie ook www.cbkzuidoost.nl

Joris Lindhout (1981) studeerde Kunst & Mediatechnologie en behaalde in 2005 zijn Master of Fine Art diploma aan de Utrecht Graduate School of Visual Art and Design. Zijn werk bestaat uit video's, strips en 'columns' (muurschilderingen waarop verschillende bewegende beelden of teksten geprojecteerd worden).

Screens on 11:
Magnus Monfeldt, *La Promesa*

In his video installation *La Promesa* (2008), to be seen on the six large screens of Club 11, Magnus Monfeldt visualises the festive celebration of the myth surrounding the Argentine folk hero Antonio Gil, popularly called El Gauchito. There are a number of versions of his story. Monfeldt follows the one in which Gil, hung from a tree by his feet, begs to be given a proper burial, and just before having his throat cut charges his executioner to pray for him. If he does not do that, Gil predicts, then his son will die. It is January 8, 1878; Gil is killed.

When the policeman responsible arrives home later he finds his son deathly ill. The official sees to Gil's burial and sinks down beside his grave, hands folded – after which his son is healed.

Since then Gauchito Gil has been revered as an unofficial saint by a large part of Argentina's Catholic population. January 8 has been proclaimed a national holiday, and the place where Gil was killed has become a pilgrimage site. Moreover, shrines devoted to Gil are to be found alongside roads in South America. Monfeldt became fascinated with the peculiar aesthetic of these popular memorials. Accompanied by an Argentine photographer and her friend, he journeyed as a true pilgrim to Gil's shrine in Mercedes, Corrientes Province. *La Promesa* is a record of that journey.

Three large screens hang on each side of the auditorium. They show the conversation between

Monfeldt's companions as they get all dressed up for a party. On one side the dialogue is flanked by serene images of rich Buenos Aires: modern skyscrapers reflect the light of the rising sun, sprinklers water the fresh, green lawns. On the other side are contrasting images of the impoverished countryside. Ramshackle houses without windows stand alongside parched fields where nothing grows. Monfeldt's shots are long, the editing of the images is rough. Together they form a road movie that is characterised by its forceful narrative.

According to tradition, when a wish is fulfilled, the believer thanks Gil with a gift. *La Promesa* ends with the offering of a mother who gives a braid of hair from her son, who has survived after being born prematurely. The story is moving, the way the woman tells it all the more so. According to Monfeldt, whether the legend of Gil serves a personal or a larger purpose, the myth is potentially everyone's story. It is essential to keep it alive, for spiritual or for financial reasons.

Monfeldt's own personal search is also imperceptibly interwoven with this particular myth. In an interview the Swedish artist admitted that as a child, 'somewhat naively, perhaps', he believed in Argentina, even wanted to be Argentinian. As in his previous films like *We Have To Talk About It* (2002) and *The Perpetual Summer* (2002), in *La Promesa* Monfeldt investigates the traces of faith in the past, in memory, or that almost lifelike dream.

Screens on 11:
Magnus Monfeldt, *La Promesa*

In zijn video-installatie *La Promesa* (2008), te zien op de zes grote schermen van Club 11, verbeeldt Magnus Monfeldt de feestelijke viering van de mythe rondom de Argentijnse volksheld Antonio Gil, liefkozend El Gauchito genoemd. Van het verhaal doen meerdere versies de ronde. Monfeldt volgt die waarin Gil ondersteboven aan een boom hangt, om een goede begrafenis smeekt juist voordat hem de keel wordt doorgesneden en zijn moordenaar opdracht geeft voor hem te bidden. Doet hij dat niet, zo voorspelt Gil, dan sterft zijn zoon. Het is 8 januari 1878, Gil wordt gedood. Als de verantwoordelijke politiemann later thuiskomt, treft hij zijn zoon doodziek aan. Alsnog begraaft de ambtenaar Gil en zijgt, gevouwen handen, neer bij diens graf. Waarna Gil zijn moordenaars' zoon geneest.

Sindsdien wordt Gauchito Gil als officieuze heilige vereerd in het grotendeels katholieke Argentinië. 8 Januari is uitgeroepen tot nationale feestdag, de plek waar hij omkwam is uitgegroeid tot bedevaartsoord. Langs de Zuid-Amerikaanse wegen zijn bovendien altaars voor Gil opgericht. Monfeldt raakte gefascineerd door de eigen esthetiek van deze populaire gedenksteden. Hij reed als een ware pelgrim, vergezeld van een Argentijnse fotografe en haar vriendin, naar Gils gedenkplaats in Mercedes, Corrientes. *La Promesa* is het verslag van zijn tocht.

Drie grote schermen hangen aan weerszijden van de zaal. Ze tonen het gesprek tussen Monfeldts

metgezellen die zich optutten voor een festiviteit. De dialoog wordt geflankeerd door verstilde beelden van het rijke Buenos Aires enerzijds: modernistische wolkenkrabbers weerkaatsen het licht van de opkomende zon, sproeiers bevochtigen het frisgroene gazon. Hiermee contrasteren, anderzijds, gezichten op het verpauperde platteland. Vervallen huizen zonder ramen staan langs verdorde velden waarop niets groeit. Monfeldts shots zijn lang, de montage van de beelden is rauw. Samen vormen ze een *roadmovie* die wordt gekenmerkt door het sterke narratief.

Wanneer een wens in vervulling is gegaan, zo wil de traditie, dankt de gelovige Gil met een gift. *La Promesa* eindigt met het offer van een moeder die de vlecht schenkt van haar nog altijd levende, maar prematuur geboren zoon. De geschiedenis ontroert, de wijze waarop de vrouw haar vertelt des te meer. Of de legende van Gil nu een persoonlijk of een groter doel dient, de mythe is potentieel ieders verhaal, aldus Monfeldt. Het is essentieel haar te onderhouden, om spirituele of om financiële redenen.

Ongemerkt is ook Monfeldts persoonlijke zoektocht met deze particuliere mythe verweven. De Zweedse kunstenaar bekende in een gesprek dat hij als kind, 'ietwat naïef wellicht', geloofde in Argentinië, zelfs Argentijn wilde zijn. Gelijk in zijn eerdere films als *We Have To Talk About It* (2002) en *The Perpetual Summer* (2002) onderzoekt Monfeldt in *La Promesa* de sporen van het geloof in het verleden, de herinnering, of die bijkans levensechte droom.

Magnus Monfeldt (b. Avesta, 1973) studied at the Gerrit Rietveld Academy and the Sandberg Institute, Amsterdam. He exhibited in 2002 in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. He made *La Promesa* as a commission from SMBA, as part of the 'Screens on 11' programme. The film can be seen every evening from June 6 through 28 between 9:00 and 10:00 p.m. in the Post-CS Building on the panoramic video screens of Club 11.

Ilse van Rijn

Magnus Monfeldt (Avesta, 1973) studeerde aan de Gerrit Rietveld Academie en het Sandberg Instituut, Amsterdam. In 2002 exposeerde hij in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. Hij maakte *La Promesa* in opdracht van SMBA in het kader van het programma 'Screens on 11'. De film is van 6 tot en met 28 juni elke avond van 21 tot 22 uur in het Post CS-gebouw te zien op de panorama-videoschermen van Club 11.

Ilse van Rijn

Volgende tentoonstelling / Next exhibition:

Beyond Paradise
20.07 – 07.09
Opening 19.07

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is een activiteit van het Stedelijk Museum Amsterdam/
Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is an activity of the Stedelijk Museum Amsterdam
www.stedelijk.nl

'Object, the Undeniable Success of Operations' wordt ondersteund door / is supported by:

swiss arts council

prohelvetia

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl/mail@smba.nl

Open dinsdag tot en met zondag
van 11.00 tot 17.00 uur/
Open Tuesday – Sunday from 11 am
to 5 pm

Colofon/Colophon

Coördinatie en redactie/
Co-ordination and editing:
Jelle Bouwhuis
Vertaling / Translation: Don Mader,
Kerstin Winking
Design: Mevis & Van Deursen
Druk/Printing: die Keure, Brugge
Bureau: Jelle Bouwhuis (curator),
Jan Meijer (office-manager),
Kerstin Winking (assistant-curator),
Marijke Botter, Marie Bromander
(receptionists), Jessica Vermetten,
Femke Papma (interns)

Rozensstraat 59 / NL-1016 NN Amsterdam
www.smba.nl

**MARIANA CASTILLO
DAN GRAHAM
BENOÎT MAIRE
ADAM PENDLETON
RETO PULFER
OBJECT, THE U
SUGGESTS OF
25 MAY - 0
OPENING: 24 MAY 1**

CURATORS: KRIST GRUITHUIJSEN AND FALKE PISANO